

BOVENKAMER

04.04 - 01.05.2021

1. Thomas Verstraeten Cinecittà 2060 (2021)

Geïnspireerd door de gigantische maquette in het NATIONAL SHOW-MUSEUM (het Grand Maket Rossiya) in Sint-Petersburg maakte Thomas Verstraeten een maquette van de buurt waar hij woont, de Seefhoek in Antwerpen-Noord. Het is een plek die hem elke dag opnieuw inspireert en uitnodigt tot het maken van nieuwe performances, video's en installaties. Hij maakte geen realistische maquette van de Seefhoek maar wel een maquette als een theaterdecor annex filmstudio waar al zijn toekomstige artistieke plannen en dromen voor deze buurt een plek hebben gekregen.

Uitvoering maquette: Winnie Claessens, Marthe Cornelissen, Anton Leysen, Mark Van Oijstaeijen, Elleke Frijters, Thomas Verstraeten.
Met dank aan de Vlaamse overheid.

2. Toon Leën Zwischen den Bildern (2020) Duur: 13'50"

Zwischen den Bildern is een portret van een anonieme kunstenaar, gespeeld door Ludovik Vermeersch. De video ontstond in opdracht van de Gentse kunstruimte KIOSK, en was daar van 23 januari tot 28 maart 2021 in de groepstentoonstelling x te zien. Voor de tentoonstelling BOVENKAMER bij Fred & Ferry werd het werk aangevuld met een collage van foto's die in de video aan bod komen.

Met: Ludovik Vermeersch, Anna Königshofer, Jan-Holger Hennies

Camera: Jan-Holger Hennies en Toon Leën

Regie en montage: Toon Leën

Muziek: Sviatoslav Ishkanov

In opdracht van KIOSK

Met dank aan: Ying Sze Pek, Lea Hilsemer, Jozefien Beckers, Zhenja Schmidt, Haus der Kulturen der Welt in Berlijn, Jan Trautmann, Simon Delobel

3. Frank&Robbert Robbert&Frank Ballenmaschine (2019)

To break the window of opportunity: Frank and Robbert climb the pole (2014 – 2020)

Mayan Hieroglyphics 1 (2009 - 2012)

Series of silkscreenprint: 3D printed artist duo on the Great Wall of China (Hebei Province) (2020)

Frank&Robbert Robbert&Frank spelen met hun eigen afbeelding en identiteit. Ze verweven het persoonlijke met het professionele. Veel van hun creaties ontstaan door 'trial and error', herhaling en transformatie. Dit verklaart hun voorliefde voor reeksen en edities. Hun ingreep in de tentoonstelling is daar een rechtstreekse verwijzing naar. Ze combineren een oud werk — een 'Mayan Hieroglyphic' waarbij een inkjetprinter schilderkundig werd ingezet om laag op laag een beeld op te bouwen — met een handvol recente zeefdrukken. De zeefdrukken tonen telkens hetzelfde beeld, dat echter door de ambachtelijke druktechniek van de kunstenaars steeds verschillend is per werk. Ze proberen identiek te zijn. Maar door de aard van het medium zijn ze dit niet. Foutjes in het zeefdrukproces en de laag-op-laag structuur zorgen voor nieuwe vormen, kleuren en patronen. Net zoals de praktijk van de makers zelf: ogenschijnlijk hetzelfde maar toch met telkens nieuwe variaties.

De ballenautomaat van R&F F&R past perfect in het onderzoeksdomein van het kunstenaarsduo dat zich toespitst op humor, machtsspel en de 'homo ludens' (de spelende mens). Hun machine verdeelt niet gewoon geïndustrialiseerde objecten van massaproductie, maar... elke bal bevat een mini kunstwerkje of een kleine magische handgemaakte talisman.

4. Leyla Aydoslu
Construction XLIX (2015)
No Title, (2018)
LXXXV (2018)

Leyla Aydoslu's werk is vaak een deconstructie van architectonische elementen, aangepast aan de schaal van het menselijk lichaam en van de ruimte waar het werk wordt getoond.

De kunstenaar zoekt op straat naar mogelijk interessante objecten, vaak restanten van bouwmaterialen, die ze dan experimenteel omzet in constructies en sculpturale installaties die zowel robuust als elegant kunnen zijn. Met respect voor de eigenschappen van het materiaal zoekt zij tijdens het creatieve proces naar manieren om de verschillende elementen zodanig met elkaar te verbinden dat er een gevoel van spanning ontstaat. De mal en het afgietsel - negatieve en positieve ruimte - komen veelvuldig voor in haar oeuvre. De werken hebben een directheid en urgentie die niet berust op een theoretisch of conceptueel discours.

5. Mirthe Klück
No title (2020)
No title (2020)
Feather light (2020)

Mirthe Klück is geïnteresseerd in combinaties. Ze legt associatieve verbanden tussen materiaal, compositie en textuur. Het uitgangspunt van haar werk is vaak een eenvoudig idee of iets heel alledaags. Maar het kan ook beginnen met de keuze voor een bepaald materiaal, zoals een zakdoek of piepschuim, of een specifiek medium, zoals schilderen of collage.

Klück zoomt in op deze elementen, om uitdrukking te geven aan de technische, conceptuele, zelfs abstracte kant van de alledaagse waarneming. Het resultaat is een beeld zonder verhaal; van betekenis achter het beeld. Het werk verkent de formele eigenschappen van het beeld en de 'tussenruimte'. Daarbinnen specialiseert Klück zich in de ruimtelijke kwaliteiten van het platte vlak en dat wat daarachter ligt. Zij duidt dit aan met de term 'droog'.

Klück vraagt zich af: "kan de kunstenaar betekenis geven aan schijnbaar onbenullige dingen, het onpersoonlijke persoonlijk maken?" Of, zoals Hagakure het zou zeggen, kan zij zaken van klein belang met gepaste eerbied behandelen? (Steven van Teeseling)

6. Antoine Waterkeyn / Helmut Stallaerts
La Marquise sortit à 5 Heures, la Comtesse prit le Train de 8 Heures (2020)

"En ik dacht, wanneer die twee heeren dood zouden gaan en naakt zouden aankomen voor de rechtbank des Heeren, en hier vergeten zouden zijn. En dat er vreeselijk gewichtige heeren na hen zouden komen. En of ze hun stomme aplomb zouden bewaren, als ze daar boven zouden aankomen zonder hun gepoetste schoenen? En hoe 't gaan zou met die nette scheidingen in hun haar? En of ze dan zouden uitkomen met hun stupide vertoon van meerderheid, of er niet een kleinigheid op die gezichten te lezen zou zijn, als ze daar die andere, nog gewichtiger heeren zouden ontmoeten, die ze zooveel jaren hadden hooggeacht, ook naakt?"

(uit Titaantjes, p.33-34, Nescio)

7. Zoro Feigl
Hoop (prototype) (2016)

Een constante in Zoro Feigl's werk zijn cirkels en lussen terwijl in alles het universum in draaiende bewegingen verloopt. In zijn installaties zorgt de doorlopende, cirkelende dynamiek voor een rustgevend effect en werkt ons gebiologeerd kijken in de hand.

Het prototype voor Hoop illustreert dit op een heel treffende wijze: hoepels rennen heen en weer, als een soort kinderspelletje. Soms botsen ze tegen elkaar op en soms dansen ze sierlijk in perfecte harmonie. De kleinere hoepels glijden moeiteloos door de grotere, terwijl ze voortdurend interfereren met en accentueren elkaars bewegingen in een ritmische choreografie.

Dit is een model voor de 9 meter lange versie die in de collectie zit van Rijksmuseum Twenthe.

8. Liesbeth Henderickx
A constant dropping wears away a stone (2017)

Liesbeth Henderickx werkt graag met het geschrift van stenen, wat het vertelt over onze geschiedenis maar ook wat mensen er graag in lezen of denken te zien, zoals een reflectie van de hedendaagse wereld of een onbeschrijfbaar ontmoeting met schoonheid. Net zoals zij graag gebruik maakt van de granito techniek om een verzameling stenen te bevriezen, vast te leggen.

Beton en natuursteen zijn de materialen die haar oeuvre vorm geven, soms in een samenwerking maar vaak ook in relatie tot elkaar en in relatie tot hun positie binnen de architectuurgeschiedenis. Het vormen van objecten in haar werk wordt vaak vanop een afstand gegenereerd door het gebruik van polijstmachines die eb en vloed nabootsen en zo het vormen bepalen.

9. Anne Van Boxelaere
Lab (2021)

Zoals haar serie schilderijen van kantoorgebouwen vaak vervreemding en ongemak oproepen zorgt ook haar recent werk Lab voor een ongemakkelijk gevoel zonder dat we er effectief bij stilstaan. Het werk geeft enerzijds een steriele omgeving weer (hoewel het schilderij niet zo steriel geschilderd is) met amorfe individuen, gestript van hun identiteit, zuiver functioneel in een vaste structuur, zonder bewegingsvrijheid. En anderzijds is er nog steeds het gegeven corona, en onze hedendaagse mogelijkheden om aan de hand van wetenschappelijk onderzoek en teamverband een onzichtbare vijand te verslaan.

10. Jana Coorevits
Flank (2020)
As I disappear into landscape, my favorite state of undress (2021)

Duur: 28"

Dank aan: Koninklijk Conservatorium Antwerpen, Charlotte Van den Broeck, Nicolas Keppens en Maxim Hectors

De artistieke praktijk van Jana Coorevits vertrekt vanuit onderzoek naar narratieve technieken in literatuur, film en fotografie. Van daaruit bestudeert ze momenteel hoe het landschap een rol kan spelen in het verbeelden van traumatische gebeurtenissen. Op gebieden waar woorden ontoereikend zijn, zouden wij nauwkeuriger uitdrukking kunnen geven aan onze ervaringen. (Zien gaat aan woorden vooraf) (J. Berger): Jana Coorevits gebruikt film en fotografie om een reflectieve ruimte te creëren waarin deze traumatische ervaringen vanuit een andere taal en met diepgang benaderd kunnen worden.

In As I disappear into landscape, my favorite state of undress wordt een fotografisch landschapsbeeld teruggebracht naar haar sensorische bouwstenen: kleuren, vormen en texturen. De camera beweegt in de diepte van het beeld: een extreme zoom gaat in op de materie van het digitale beeld, op de pixel, de informatie die het beeld vormt. Stilaan maakt de camera, via de pixel en de analoge korrel, een beweging naar de materie van het landschap zelf.

FRED & FERRY
GALLERY ANTWERP

